

عکس: عادل پیرهمبولی/ایران

گزارشی از کمبود وگرانی دارو

حقیقت نبود دارو را قبول کنیم

عکس: عادل پیرهمبولی/ایران

بانید میلانی؛ پیش از ۲۰۰ قلم دارو در کشور کمبود دارد. ما جلوی واردات داروهای خارجی را گرفتیم تا دارو در داخل تولید شود، اما از شرکت‌های داخلی حمایت نمی‌شود. این چند جمله بخشی از سخنان بابایی، نماینده مجلس و عضو کمیسیون اجتماعی مجلس است، سخنانی که حالا دیگر شنیدن‌شان تعجب‌آور نیست. گرانی دارو، کمبود دارو، سهمیه‌بندی‌شدن دارو، مافیای دارو و… کلماتی هستند که هر روز در اخبار می‌بینیم. توییترو اینستاگرام پر شده از کاربرانی که با یک اسم و عکس دنبال دارویی خاص می‌گردند. فقط توییترو اینستاگرام نیست، خیابان‌های جلوی داروخانه‌های دولتی پر از صف کسانی است که دنبال داروها چندین داروخانه را گشته‌اند. داشتن یک فرد میانسال یا دارای بیماری‌های خاص در خانواده کافی است تا بدانند برای پیداکردن یک ورق قرص چقدر باید استرس کشید. ممکن هم هست دارو پیدا شود، اما با چند برابر قیمت دفعه قبل! **وضعیتی که معلوم نیست ادامه‌یافتنش منجر به مرگ چند بیمار می‌شود.**

ناصر خسروی در توییت‌ر

چرخی در توییت‌ر نشان می‌دهد بسیاری از کاربران این شبکه، توییت‌ر را راه‌حلی برای پیداکردن دارو می‌بینند و برای یافتن داروهایی که حالا دیگر اثری از خیلی از آنها در قفسه داروخانه‌ها نیست، دست به دامن این شبکه اجتماعی شده‌اند.

یکی از کاربران عکسی از دو دارو به نام‌های VALAMOR و KISQALI را به اشتراک گذاشته و نوشته است که چون این دارو از طرف هلال‌احمر اصلا وارد نشده، داخل ایران موجود نیست. او از کاربرانی که خارج از کشور هستند، خواسته تا این دارو را برای او بیاورند و هزینه‌اش را با هم حساب کنند.

است که این دارو را برای مادر دوستش که سرطان دارد، می‌خواهد و از بقیه کاربران خواسته تا او را ریتوییت کنند تا اگر کسی می‌داند از کجا می‌تواند این دارو را پیدا کند، به او کمک کند.

کاربر دیگری عکسی از یک ورق از قرصی به نام Cirpalex را با سایر کاربران به اشتراک گذاشته و گفته دنبال کسی است که این دارو را بفرشد و خیلی هم حیاتی است. او از بقیه خواسته بود اگر کسی را می‌شناسد که این دارو را می‌فرشد، حتما او را تگ کنند.

گزارشی از سومین نشست خبری شهردار تهران و حواشی آن

بلدیه ساخته شد، اما تجهیزات ندارد

بازگشت روزشمارها به پروژه‌های عمرانی

شرق؛ شهردار تهران سومین نشست خبری خود را در کنار پروژه بزرگراهی شهید بروجردی برگزار کرد. در کنار شهردار تهران هادی حق‌بین، سرپرست تازه معاونت فنی و عمرانی و عباس شعبانی، معاون سابق که به‌تازگی از معاونت عمرانی به معاونت امور مناطق رفته، حضور داشتند. علیرضا زاکانی از بازگشت روزشمارها به پروژه‌های عمرانی بعد از دهه اول محرم خبر داد و مشکل تأخیر در تکمیل پروژه ساختمان بلدیه را هم تجهیزات عنوان کرد. شهردار تهران باز هم موضوع هتل‌سازی در برخی از بوستان‌های جنگلی را مطرح کرد و از پارک جنگلی شیان به‌عنوان یکی از بوستان‌هایی که مجوز ساخت هتل دارد، نام برد. زاکانی قول داد در نشست خبری تخصصی حوزه خدمات شهری، خبرنگاران از تمام بوستان‌های جنگلی که قرار است در آن هتل ساخته شود، بازدید کنند. به گفته زاکانی هتل‌ها هم شامل هتل‌های واقع در بوستان‌های جنگلی است و هم شامل غیر از آن. در هشت نقطه بوستان‌های جنگلی مجوزهایی برای ارائه خدمات گردشگری دریافت کردیم که تنها در یک نقطه و مجموعه شیان این اقدام انجام شده و در هفت نقطه دیگر اتفاقی نیفتاده است. شهردار تهران با بیان اینکه اطراف برج میلاد و دیگر مجموعه‌ها مانند باغ ایرانیان قابلیت هتل‌سازی وجود دارد، گفت: دیگر بوستان‌ها نیز در نشست‌های تخصصی با جزئیات مطرح خواهد شد. او درباره سرانجام پروژه تندگویان هم گفت: بازدیدهایی انجام شده و معارضه‌های رفع شده تا کار تحویل داده شود و تلاش می‌کنیم به کار شتاب بیشتری بدهیم.

رصد زمانی پروژه‌های عمرانی

بعد از گذشت حدود یک سال شهردار تهران سرانجام به خواست برخی از اعضای شورای شهر درباره بازگشت تابلوهای روزشمار به پروژه‌های عمرانی تن داد و در نشست خبری خود با موضوع فنی و عمرانی اعلام کرد این تابلوها در کنار پروژه‌های عمرانی نصب می‌شوند. منتقدان روزشمار پروژه‌های عمرانی معتقد بودند روزشمار باعث شتاب در عملیات عمرانی و کاهش کیفیت فعالیت عمرانی به دلیل این شتاب می‌شود.

سیدجعفر تشکری‌هاشمی، رئیس کمیسیون عمران و حمل‌ونقل شورای شهر تهران، درباره این روزشمارها گفته بود: این روزشمارها این الزام را برای مدیران شهری ایجاد می‌کند که به تعهدات‌شان پایبند باشند. اینکه پروژه‌ها چه زمانی باید

به اتمام برسند، بر اساس کار کارشناسی مشخص می‌شود و

مجریان پروژه آن را مشخص می‌کنند و هر پروژه زمان منطقی برای انجام دارد. حتی اگر به هر دلیلی کار محقق نشود، مردم

باید بدانند مدیریت شهری همه تلاشش را کرد؛ اما بنا بر دلایلی کار به تأخیر افتاد. این خیلی بهتر از آن است که ما پروژه را

شروع کنیم و مردم ندانند این پروژه چه زمانی قرار است تمام شود و چه زمان قرار است از خاک، گل، صدا، تجهیز کارگاه و موانع فیزیکی و بصری که در سطح شهر هست، رهایی پیدا کنند. وقتی ما این تابلوها روزشمار را نصب کنیم، مشارکت

مردم بیشتر می‌شود، مردم قدران زحمات مدیریت شهری خواهند بود و می‌دانند که دارد زحمت می‌کشد و کار می‌کند.

او درباره اینکه ممکن است حاشیه‌هایی که در گذشته برای مدیریت شهری ایجاد شد تکرار شود، برای مثال با خاموش‌شدن یک‌روزه تابلوی تونل توحید اعتراض زیادی متوجه مدیریت

شهری می‌شد، توضیح داد: پروژه‌هایی در این شهر بود که ۱۰ سال رها شده بود و کسی برای تکمیل‌کردن این پروژه‌ها به آن توجهی نداشت. وقتی روزشمار را می‌گذارند، ممکن است

پروژه‌ای که ۱۰ سال خوابیده، ۱۰ روز هم روزشمار با پروژه انطباق نداشته باشد یا صد روز هم اختلاف داشته باشد، ولی به هر شکل مدیر می‌فهمد که باید پاسخگو باشد. مردم می‌بینند وقتی

ما می‌گوییم شفافیت، وقتی می‌گوییم باید در اتاق شیشه‌ای کار کنیم و مردم ما را لحظه به لحظه رصد کنند، این باید صادق داشته باشد.

تجهیزات؛ مشکل بلدیه

در نشست خبری روز گذشته، شهردار تهران درباره پروژه بلدیه هم گفت: مشکل این پروژه تجهیزات است که معاونت عمرانی در حال انجام کار است. ساختمان بلدیه که به نظر می‌رسید اواخر سال گذشته به اتمام برسد، مدتی است به

نظر می‌رسد فعالیت‌ها در آن متوقف شده است. ممکن است اعضای شورای شهر تهران به شهرداری تهران درباره این پروژه تذکر داده‌اند. مدتی پیش علیرضا نادعلی درباره ساختمان

بلدیه گفته بود: در این دو سالی که گذشت، باید این پروژه به پیشرفت‌هایی می‌رسید. سال گذشته به همراه معاون عمران

شهرداری تهران بازدیدی از این پروژه داشتیم؛ حجم باقی‌مانده از پروژه بسیار اندک بود و می‌توان گفت پروژه در حال پایان کار بود. این پروژه زودتر باید تعیین تکلیف شود. این بنا تالارهای

داروخانه‌دار حرف زدم، قرار است این دارو گران‌تر نشود. ما پول‌مان به داروی خارجی نمی‌رسد. این هم وضع گرانی داروهای ایرانی است.»

یگانه هم درباره داروهای پدرش می‌گوید: «پدرم یک‌سری داروی اعصاب دارد که دکتر صدا تا می‌نویسد؛ اما داروخانه صدا تا نمی‌دهد، مثلا ۱۰تا می‌دهد یا به زور ۵۰تا می‌دهد؛ مثلا داروخانه ریتالین را نمی‌داد. قیمت داروها هم هر دفعه گران‌تر از قبل. این دفعه متورال و کلونوزپام گرفتیم شد یک میلیون و ۲۵۰. البته پیداکردن کلونوزپام راحت‌تر از ریتالین است.

به دنبال کلونوزپام

داروخانه شلوغ، با صف‌های طولانی و پر از کسانی است که روی صندلی‌های سالن منتظر نوبت‌شان نشستند. صدای همهمه، بلندگوی سالن، جیغ نوزاد، چانه‌زنی مسئولان باجه و مشتری‌ها و… همه در هم پیچیده. هرکسی باید از دستگاه نوبت‌دهی یک فیش بگیرد و بعد منتظر شنیدن شماره‌اش از بلندگو باشد.

صف مردم منتظر به بیرون از داروخانه هم رسیده است. در پیاده‌رو مقابل داروخانه میدان‌گاهی کوچک قرار دارد که چند صندلی کنار هم چیده شده‌اند. اکثر صندلی‌های سالان پر هستند، به خاطر همین بعضی‌ها مجبور شده‌اند با

وجود گرمای هوا روی همین صندلی‌های بیرون داروخانه بنشینند. کنار خانمی که نسبت به بقیه حاضران مرتب‌تر و آراسته‌تر است و از دور بیشتر از بقیه به چشم می‌آید، صندلی پیدا می‌کنم و می‌نشینم. وقتی متوجه شد دنبال چه قرصی می‌گردم، با حالتی که انگار دارد فوت کوزه‌گری را به یک تازه‌کار یاد می‌دهد، می‌گوید: آشنا داشته باشی می‌توانی پیدا کنی.

به سمت یکی از باجه‌ها می‌روم و می‌پرسم شما کلونوزپام و ریتالین دارید؟ متفورمین چطور؟

مسئول آن طرف شیشه می‌گوید کلونوزپام و ریتالین را نداریم، اما متفورمین داریم ولی فقط ایرانی. قیمت را می‌پرسم که می‌گوید هر برگ متفورمین (داروی مخصوص دیابت) هشت هزار تومان.

کنار در خروجی فردی داخل باجه اطلاعات نشست است. از او می‌پرسم شما می‌دانید از کجا می‌توانم کلونوزپام و ریتالین پیدا کنم؟ اینجا که نداشت. مسئول باجه اطلاعات داروخانه می‌گوید: این قرص‌ها سهمیه‌ای است، ما فعلا نداریم. درباره داروخانه ۱۳ آبان می‌پرسم، سرش را به سمت بالا تکان می‌دهد و می‌گوید آنجا هم ندار. بعد آدرس چند داروخانه را می‌دهد و می‌گوید که باید به چند تا از این داروخانه‌ها سر بزنم تا بلکه بتوانم دارویی را که می‌خواهم، پیدا کنم.

پول؛ مرهم دردها

اما وضع در داروخانه‌های آزاد زمین تا آسمان فرق می‌کند. وارد یکی از داروخانه‌های کوچک غیردولتی می‌شوم و می‌خواهم که با داروساز داروخانه صحبت کنم. خانم داروساز می‌گوید که کلونوزپام دارد، اما باید نسخه بیاوریم تا قیمت را محاسبه کند و قرص‌ها را تحویل‌مان بدهد؛ وگرنه بدون نسخه اصلا کلونوزپام نمی‌دهد. می‌پرسم کمبود و سهمیه‌بندی دارو روی شما تأثیر نگذاشته؟ شما مشکلی ندارید؟ چون من رقمم داروخانه هلال‌احمر آنجا هم کلونوزپام نداشت. به من گفتند ۱۳ آبان هم ندارد و الکی خودم را خسته نکنم. با پوزخندی می‌گوید: نه عزیزم اینجا همه دارو را داریم، ولی نسخه پزشک باید باشد. بدون نسخه نمی‌شود دارو بدهیم، ما اینجا دولتی نیستیم و سهمیه‌بندی هم نداریم.

داروساز می‌گوید که نخواست نامش فاش شود، درباره علت کمبود دارو به‌ویژه در برخی مواقع سال گفت: برخی مواقع کمبود داروها به دلیل تغییرات قیمتی است. مثلا اردیبهشت تغییرات دارویی رخ می‌دهد و به همین دلیل بین داروهایی که در داروخانه‌ها موجود هستند، با داروهایی که توزیع می‌شوند، اختلاف قیمت هست. به دلیل همین اختلاف قیمت، خیلی از شرکت‌های دارویی جلوی فروش داروهایی را که تغییر قیمت داده‌اند، می‌گیرند تا بعد از افزایش قیمت، با بهای جدید وارد بازار کنند مثلا شربت دیفن‌هیدرامین قبل از تغییر قیمت ۱۴ هزار تومان بود که الان و بعد از تغییر قیمت ۲۶ هزار تومان است. داروخانه‌ای که این دارو را در انبار دارد، به همان قیمت قبلی می‌فروشد، ولی داروخانه‌ای که خرید هتنگی دارد، مجبور است دارو را به همان قیمت جدید بفرشد. آن خانمی که در داروخانه بوده، متأسفانه به شما درست گفته. اگر آشنا داشته باشید، دارو گیر می‌آید.

نوزادها خفه می‌شوند، کاری نمی‌توانم بکنم

فقط بزرگسالان نیستند که تحت تأثیر عوارض کمبود دارو یا سخت پیدااشدن دارو و گرانی دارو قرار گرفته‌اند، بلکه حتی کودکان و نوزادان چندروزه هم در

امان نمانده‌اند. دکتر رزا مصطفایی، متخصص کودکان و نوزادان که در استان کرمان فعالیت می‌کند، درباره کمبود دارو می‌گوید: این‌قدر این کمبودها زیاد است که نمی‌دانم از کجا شروع کنم. آنتی‌بیوتیک و شربت‌های آن برای اطفال کم شده است. یک مشت آنتی‌بیوتیک هندی که عرضه دارد و در سراسر جهان و به کلی بچه به خاطر این عوارض گشته شده‌اند و همگی به هند ریkal شده‌اند، به اسم آنتی‌بیوتیک خارجی در بازار عرضه شده است. شیر خشک وحشتناک نایاب شده است؛ به‌ویژه شیر خشک‌هایی مخصوص نوزادان نارس یا آنهایی که شیر خشک‌های رژیمی مخصوص نیاز دارند به‌شدت نایاب شده است. من چون در بخش NICU کار می‌کنم، نوزاد نارس زیاد دارم. حتی سورفاکتانت که یک داروی حیاتی برای نوزاد نارس است و باید در ساعت اول تزریق کرد و جان بچه را نجات داد، نایاب شده و این فاجعه است؛ یعنی من پزشک آنجا هستم، نوزاد هم جلوی من است و من می‌دانم چطورمی باید یزنده نگهش دارم و تحویل خانواده‌اش بدهم، اما دارو نیست. دوپامین و دیپوتامین که از داروهای خیلی مهم در بیماران نارس و بیمارانی است که در شوک به سر می‌برند، نایاب است و نیست.

این پزشک درباره کمبود تجهیزات پزشکی می‌گوید: پوار یک وسیله حیاتی است که زمانی که نوزاد به دنیا می‌آید، ترشحات دهن و بینی نوزاد را از مایع آمنیوتیک پاک می‌کند. چون نوزاد خودش نمی‌تواند این ترشحات را مانند بزرگسالان تخلیه کند، پزشکان این ترشحات را با دستگاه تخلیه می‌کنند که اگر این بیماری‌ها بالا می‌رود. اگر ترشحات تخلیه نشود، ممکن است نوزاد نتواند خوب نفس بکشد و در ساعت اول مجبور به بستری شویم. این‌قدر جنس این پوارهای جدیدی که وارد کرده‌اند، بد است که من نمی‌توانم احیای اولیه نوزاد را انجام بدهم.

می‌گویم هر جای کشور توانستی این دارو را پیدا کن

دکتر مصطفایی در ادامه می‌گوید: ما فراوان و به‌وفور کمبود دارو را داریم؛ مثلا داروی ضد انگل مثل میندازول را می‌نویسم و نسخه را به دست مریض می‌دهم و می‌گویم هر جای کشور توانستی پیدا کن تا انگل‌ها کشته شوند یا مثلا مریض با مسمومیت با متادون می‌آید و باید سریع به او آمپول نالوکسان تزریق کنیم ولی نداریم. تازه اگر پیدا هم بکنند، باید به قیمت گزاف دارو را بخرند. من می‌دانم درمان چیست، اما دارو ندارم.

اسپری‌های تنفسی برای بیماران تنفسی چه اسپری‌های تنفسی و چه استنشاقی نیست. سرم نمکی برای بیمارانی که اسهال و استفراغ می‌گیرند، نداریم. وضعیت در تهران بهتر است. در شهرهای دیگر مردم نجیب‌تر هستند و سرورصدا هم نمی‌کنند. وضعیت رسما فاجعه است.

بیمار تشنج هم بکنم، بدون قرارداد نمی‌دهند

دکتر رزا مصطفایی درباره تخلفات برخی از داروخانه‌ها می‌گوید: اینکه گاهی پیش می‌آید که من برای بیمار نسخه می‌نویسم، ولی بیمار برمی‌گردد و می‌گوید داروخانه مبلغ دارو را از من گرفته و مبلغ دارو را با بیمه حساب نکرده و آزاد حساب کرده است یا می‌گوید داروخانه گفته دکتر شما دارو را درست ثبت نکرده یا کم آن را اشتباه زده است. آن موقع است که گوشی را برمی‌دارم و یک دعوی‌ای درست و حسابی با مسئول آن داروخانه می‌کنم. یک‌سری از داروسازها فقط با پزشک‌انی که بیمار را به داروخانه خودشان می‌فرستند، قرارداد می‌بندند و اگر پزشکی باشی که با این دسته از داروخانه‌ها قرارداد بسته باشی و بیمار را به داروخانه آنها بفرستی، حتی اگر بیمار جلوی آنها تشنج هم بکند، حتی اگر دارویی را که بیمار نیاز داشته باشد، موجود داشته باشند هم چون با این پزشکان قرارداد ندارند، دارو را به بیمار نمی‌دهند. نسخه را آزاد می‌دهند و می‌گویند دکتر ثبت الکترونیک نکرده است یا نت نداریم؛ درصورتی‌که چنین چیزی نیست.

این پزشک متخصص درباره کلاهبرداری‌هایی که بر سر واکسن گارداسیل رخ می‌دهد، می‌گوید: من می‌دانم قیمت واکسن گارداسیل چهار ظرفیتی آمریکایی یک‌میلیون و ۸۰۰ هزار تومان است؛ اما تهران دیدم عزیزان دانه‌ای سه میلیون از مردم می‌گیرند و به اسم تزریق واکسن مردم را سرکبسه می‌کنند. این واکسن را بعضی از پزشکان می‌خرند و داخل مطب‌ها تزریق می‌کنند. هرکس هر چقدر توانست بزرگ‌ترم را کلاه می‌گذارد. واقعا جای تأسفد دارد، ولی از جیب مردم عادی که دارند به‌سختی پول درمی‌آورند و با سبلی صورت خودشان را سرخ می‌کنند، این‌طور کلاهبرداری‌کردن روا نیست.

مردم را به دنبال دارد. این اصلاح‌ها ناظر بر بزرگراه‌هایی است

که هم‌اکنون استفاده می‌شود؛ اما دسترسی‌ها و تقاطع‌های آن اصلاح نشده و این کار باعث می‌شود که ۷۳۰ کیلومتر راه مردم نزدیک و در واقع ۷۹۳ کیلومتر را به ۵۳ کیلومتر تبدیل می‌کند.

شهردار تهران اضافه کرد: سال گذشته ۱۱ تقاطع کامل و

۸۶ کیلومتر راه مردم نزدیک شد. امسال ۲۳ مورد دیگر هدف‌گذاری شده که ۱۸ مورد آن را تحویل می‌دهیم و ۱۸۶ کیلومتر دیگر از راه مردم نزدیک خواهد شد. پنج مورد دیگر نیز چون معارض دارد، وعده آن را برای امسال نمی‌دهیم. این اصلاح تقاطع‌ها نیز ایجاد است و پل و رمپ و لوپ را احداث می‌کنیم و مثلا مربوط به ساخت یک دوربین‌گردان نیست. زاکانی گفت: موضوع بعدی پروژه تونل شهید موسیلسیان به طول ۹.۸ کیلومتر است که از انتهای بزرگراه شهید صیاد قبل از میدان سپاه تا آزادگان ادامه دارد و امکانی را فراهم می‌کند که این ۹.۸ کیلومتر، میانه شهر را نجات می‌دهد و حدود ۲۵ تا ۳۰ همت نیز برآورد هزینه آن است که گشایش بزرگی برای تهران خواهد شد. این پروژه در شورای ترافیک مطرح شد و بزرگ‌ترین مطلوبی برای تهران در این پروژه خواهد بود. زاکانی با بیان اینکه این آزادراه جاده امسام (رضاح) از بزرگراه شهید رستگار را به بزرگراه یاسینی متصل می‌کند، خاطرنشان کرد: ۵.۵ درصد ترافیک شرق تهران و ۱.۵ درصد ترافیک کل شهر با این طرح کاهش خواهد یافت. بال غربی بزرگراه یادگار امام(ره) هم تعطیل شده بود، با تقاهم با وزارت دفاع و ارتش انجام شد؛ به طوری که یادگان جی مورد تقاهم قرار گرفت و امیدواریم بتوانیم تا میدان فتح و پس از آن پروژه را ادامه دهیم.

در این نشست که در کنار بزرگراه بروجردی برگزار شده بود، یادی هم از خاک‌ریختن روی پروژه شهید بروجردی شد. شهردار تهران در این زمینه گفت: این پروژه کند میدان فتح بود که زمان دوره چهارم کارهای اولیه آن انجام شد و در دوره پنجم روی آن خاک ریختند که ما مجبور شدیم خاک آن را برداریم. چون پروژه را مسکوت گذاشته بودند، روی پل‌های پروژه خاک ریخته بودند و آن را پسر کرده بودند تا تبدیل به فضای سبز کنند. ما خاک را برداشتیم تا پروژه را ادامه دهیم و تقاهم با معارضین را انجام دادیم. هم‌اکنون نیز در محل تحویل شده باید ۳۷۰ شمع احداث شود که ۳۵۰ مورد آن را انجام دادیم.

شهردار تهران با بیان اینکه روی کل پل در پروژه شهید بروجردی خاک ریخته شده بود، گفت: تهران فضای سبز کم داشت و علاقه داشتند که فضای سبز ایجاد کنند. این پروژه وسط یک پروژه دیگر بود و امید نداشتند که پروژه یادگار امسام(ره) ادامه پیدا کند؛ به همین دلیل هم این‌کار خطا را انجام دادند و باعث مزاحمت برای این دوره شدند.